JUHA LARIKKA

MUISTIKIRJAT

I - RUNOT

2025

Juha Larikka

MUISTIKIRJAT I - RUNOT

runoja

Merjalle

© 2025 Juha Larikka
Kannen suunnittelu: Juha Larikka
Sisuksen taitto: Juha Larikka
Julkaisija: Juha Larikka – Helsinki, Suomi 2025

Olet vapaa
Kun tunnet siivet

Heittäydyt elämääsi
Keskeneräisyys olet
Vapautettu olet

Niin vapaa olet
Ettet tiedä
Mitä on keskellä
Ei mitään

Sinun nimesi kyynelissä

kuoleman jälkeen
sinä naurat, laulat

Me olemme ja emme
Prometeuksen lapset

Merestä syntyneet, tulisielut
määränpää porteille ei minnekään

olemme kutsutut
näkymättömyyteen valosieluiksi

Meren rakkauden
kastemaljassa
myrskyn hullu kalliomaa

Aalto saniaisten alla
kalojen runojalat

Hän on virtuoosi
hän ylevöittää roskan

Sanojen jäännöserät

Hän on vihreyden kortteli
yllään taivaasta pudonnut
lehtivihreä

Hän juo tähtiä viskilasista

Eilen hän saavutti unessaan
Jupiterin kuut

sepitti etydin kosmokselle
joka on

Hän etsii merkityksiä
kiittää olemassaolostaan

Hän löytää ja tekee uusia
havaintoja minuudestaan
ystävyydestä
kuolemanpelossa
hän puhdistaa lauseensa

Hän on tuore kukan tuoksua

Hän lahjoittaa historiansa
lähtee taas matkaan

Kun hän istuu pöytääsi
hän tarjoaa jotain hyödytöntä viihdettä

“Tämä on kuolematonta!“

“Niin. Se on etsijön onni jakaa turha pois!“

Hänen katseensa on mikroskooppi
ja sinä olet kuunteleva hyönteinen

Sinä olet hänelle se eepos, aatos
missä hänen mielensä kylpee

Katso ystävä hyvä
me olemme eläviä hedelmiä
jalan kuljemme elämän puusta
toisen juurelle

Appelsiini ja sitruuna pisaroi
lähdeveteen päiviesi makuja

Tässä istuessamme baaritiskillä
näkymätön sielujen planetaario
purkaa meissä sydäntään

Jos olemme surullisia
kosmos liikkuu lähelle
ottaa sinut syliinsä

keinuttaa hedelmääsi eteenpäin
vie pois surusi kujalta
suodattaa syntymättömistä
ajatuksistasi jotain hyvää

Tämä akustiikka
huoneet
kadut
keskustelut

olemme kiinni painovoimassa
ja me rukoilemme

Iltakävelyllä varjomme

Kengissä mennyt ja tuleva
kuin aallot

muotomme muotokuva
tässä maailmassa

Yritä tavoittaa se hetki
kun olit olematon aavistus
ja vanhempasi erehtyivät
vuoronperään lausumaan
oikeat sanat

Kuin siinä kirjassa hiiret
ja mahdoton numero 42

Nerot juuston ystävät
supisivat maailmankaikkeuden
repliikkejä

Ja kirjailija
liian aikaisin hän näki
kirjansa totuudet

Hätämme, suunpieksäntää
0,7 sekunttia
kosmoksen rajattomassa
ajassa

Tarjoilija hyväksyi
hymyillen kohtuuttoman
suuren tipin

Valomerkin jälkeen
me me me kävelimme
uuteen

Ja hiekka hänen selässään
katosi mereen

kun oli kuutamo
ja nauroimme sitä että raha
yhdisti kaksi köyhää

Lyijykynällä kirjoitetuista runoista
tulee parempia
lennokkaampia

Ja miten helposti sanat runoissa
syövät toistensa kädestä

Jaggen hyvän tuulen salaisuus
jemmapullot

Platonin teosten kätkössä

“Kun putki on saanut blueskaavan soimaan
on aina turvauduttava joko Platoniin tai
Sartreen, että jaksaisi kantaa vapinan taakan.“

Kävele vailla kaipausta.

Tien tyhjyys hämmentää aidoksi.
Aina uuden edessä, selvä nöyränä.
Lasittunein silmin aamussa.
Värisevä hiekkatie.

Askeltesi itku.

Jalkojen alla lasi, hiekan jyvinä.
Laseissa meidän juomamme
juopunut paljastuu oikeaksi
vääräksi kääntyy illan horisontti.

Se on ihmissuhde terapiaa
saunominen

Banaali kertomus löylyissä
stand uppia

kohtalainen vitsi haihtuu
niin nopeasti että
saunatonttu vaikenee

ja löylyä, löylyssä parannun

Runoilija
sovella unesi

rentoudu välimerkeissä

rivien väleissä ota
päiväunet

Saa
surulle antaa

Kuun taivaalta.

Tähti muistaa rakkautesi

Pahan hymyilevät kasvot
eivät pakene horisonttiin.

Naamioitu yksinäisyys
selittää loputtomiin.

Napapiiri
alkaa olla
täällä.

Syleilee suolaisesti.

Puhuu nopeasti.

Levittää levänsä,
tapaa jäkälänsä
ja keittää teeksi.

Värikkäästi
on rakastunut
vuodenaikojen vuoksi silmäätekevä.

New Yorkissa
dollarihymy katukoira
hyppäsi syliin

Jagge: “Nälkä on ainoa ilomme.“

Dollarihymy: “Ja sinä iloitset minun
vaatimattomuudesta!“

New Yorkissa kaikki on mahdollista

Täälläkin koira tuntee koiran
ja on osaansa onnellinen

On muutakin kerrottavaa
matkalta New Yorkissa

esim. ääretön
kolikot hatuissa
katusoittaja ei pelkää

ja vacuum yksinäisyys
fobiat ilman loppua

ja kaikki tämä tapahtuu
ilman todellista syytä
koska ihminen on
uneksija

Runoudessa on oltava
välillä linnunlaulun kaikuja

Rivejä huonoista asioista
positiivisella twistillä

Lausuminen on tylsää
mutta lue ääneen kuitenkin

Kaikkeus kuuntelee
ja kosmos syleilee

Kevät on muuttanut suuntaansa

Kevät tahtoo suoraan kesään
siis vesisateeseen

jossa palaa juhannuskokko
ja väki veisaa viisi vanhaa laulua

Antamalla kastematojen elää
ihminen kohtaa riitin

joka on mystiikkaa, mayaa

Kastematojen kokemuksella
on pitkä lihan historia, estetiikka

Lapsuuteen
pysähtynyt maisema on

Aina täydellinen

Aina syntymä uidessa
Aina riemu jäätelökioskilla

Kulkukissan hautajaiset
Seremonia
kun lettipäiset lausuvat
virsikirjasta

Kontiolahden juna höyryää
rataa

Pystykorva haukkuu Volkkaria
hiekkatiellä

Hymyä seuraa virnistys
Virne johtaa itkuun

Itku muuttuu lopulta iloksi

Ilon ei tarvitse muuttua

Oven takana on Jänis
minua arempi jolle en avaa

Jänis koputtaa oveen
kosketan ovea ja sen pelkoa

Lupaan porkkanoita
jos Jänis viihtyisi
luonnossaan

Minä heittäydyn
syksyn lehdille
outo syksyinen päivä.

Tuuli ymmärtää
lintujen siipikielen
kantaa turvaan.

Puut hirttäytyvät oksiinsa
Neulasilla kilpajuoksu.
Luurankolehti, minne menet?

Roomaan tietysti!
Anitan kanssa kylpemään
odottamaan poimimista

Puro nauraa
Lintu ei laula

Kuulumattomiin
haihtuu
kerrostalon
mattojen piiskaus.

Kaikuu vain moottoritie
mutta ei sekään soi
laula nuotilleen

Kesällä katsomme
Chaplinin elokuvia

Buster Keaton pudottaa
ja putoilee

Vanha uskollinen teevee
ja samoista kupeista
kahvia

kaksi palaa sokeria
niin makeaa
makeaa elämää

Rummut soivat
tulisesti ja hidastellen
harkitsevin askelin
moikkaa remuaja

Heitetään
small talkia
kuunnellaan
virveli jazzia

Kitara on Keith Richard
virityksellä

Jos Napoleon
vetäisi Soolon
olisi Sulo meininki
roskiksilla taas

Tätäkin keikkaa
purkauessa

Metsä hengittää
polulla

sanomalehtien
painettujen kirjojen
muistopuheita

Koivun kannolla
istuu
työtön
paperimies

Hän lukee vanhaa
palkkakuittia

Ottaa olutta ja
veistää pajusta
pillinsä millä
pillittää

Hevoset eivät kerjää turpaansa
nälissään hengittävät
kesän tuoksuja pilttuussa

Tägillinen ruusu lantaa
isännän ja emännän kukille
ryöpsähtää

Tallissa soi Toto
ja telkkarissa pyörii V5

Isäntä repii pelikuittinsa

Sallitaan sanomalehdille kohtalonsa.
Me olemme diat vain mediassa.

Kun muistisirpale ladataan ja katsotaan.
Kukaan ei muistele.

Ehkä se siksi säästyy muutama puu.
Luet pientä näyttöä niska kumarassa.
Kiropraktikko rikastuu.

Sormenpäissäsi koko maailma.
Silmissä, edessäsi, suurin harha.

Kaksi.

Yhdentekevää kaikki muut,
rakkaus yhdeksi tekevä

valvoo meitä yöt

itkemme yhdessä aamukahvilla
hyvää huomenta.

Koskenkorvaa juovat
pöydän alla kasvaneet

Koskenkorvaa päälle
kahviplörön

ja talon nurkalle veet

Tuijotin ruusupensasta
haistelin sen
salaisesta paikasta
tuomaa solisevaa lapsuutta.

Muistelin laiturin
keinuvaa laivankantta.

Mieli on hassu peräsin.

Se antaa vastauksen
vaikka en kysy.

Niin on jäänyt tuoksuista oma
uudestisyntyvä kirjasto

Hyvä proosa syntyy
joskus runopajassa

Runokielen pimiössä
kehitetään metaforan
negatiivista

valokuvan tarkka tarina

Miten pitkälle jalostua -
nähdä näiden valaistujen mystisten
metsien hiljaisuus?

Kerran kuljeskella yhdessä
kuunnella askeltensa
maamon kasvojen hyväilyä.

Jagge kertoi
Manhattanin kuvanveistäjästä

“Se pantomiimi, sotku balettia studiossa. Pröystäilyä sikari vasemmassa ja käsi puristi savesta totuutta ja Jack Daniels muka soitti kitaralla aina soolon kun inspiraatio hukkui viskilasin pyörteisiin.”

Kun erehtyy toisen kerran peräkkäin
on dementian alkulähteillä

Saattaa siinä olla itseriittoista
rankaisua liian hyvästä onnesta
kun rakkauden lähettiläs ampuu
nuolensa omenaan

Wilhelm T. liikkuu varmaan silmät sokkona
ja huutaa apuun Hoodien sukulaisia

Yritän
koskettaa välimaailmaa
pölyhiukkasten
kimpoillessa

liikun satunnaisten
valonpilkahdusten seassa.

Jossain nukkuu
hedelmätarhan nymfimuusa,
joka lausuu minulle sanoja.

Minussa
on sisäänrakennettu kello
sielu elävä ruumis
joka ui geenivirrassa.

Aivoissani kiertää
luolamiehen geenivirrasta
uutettu todellisuuden taju.

Valtava solujen
siimaeliöiden
pyörremyrsky
sykkii verivirrassa
sydämeni
aavikkouunin